

Kazatel: Josef Hurta

Písňe: 788, 332, 570, 358, 569, 578, 589

Čtení: Sk 2, 1 – 7

Text: Sk 8, 14 – 17 *Když apoštolové v Jeruzalémě uslyšeli, že v Samařsku přijali Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Oni tam přišli a modlili se za ně, aby také jim byl dán Duch svatý, neboť ještě na nikoho z nich nesestoupil; byli jen pokřtěni ve jméno Pána Ježíše. Petr a Jan tedy na ně vložili ruce a oni přijali Ducha svatého.*

Slavíme svátek seslání Ducha svatého a zároveň konfirmaci. Tak jako velikonoční neděle bývala zároveň nedělí křestní, tak neděle svatodušní je vhodná jako neděle konfirmační. O Velikonocích jsme si připomínali Kristovo vzkříšení a křest představuje naše duchovní zrození a vzkříšení s Kristem k novému životu. Pak následují svatodušní svátky, které připomínají naplnění a zmocnění Duchem svatým. Totéž v sobě zahrnuje i konfirmace jako utvrzení ve víře. Konfirmand už není jen pouhým pokřtěným dítětem, které poslouchá své rodiče, ale sám se hlásí k víře, vyjadřuje souhlas se svým křtem a celý sbor se za něj modlí, aby žil z moci Ducha svatého. Dětská víra tu činí významný krok k dospělosti a zralosti. K tomu je ale potřeba Duch svatý.

Tak jsem to alespoň prožíval kdysi já při své vlastní konfirmaci. I když jsem byl stále dítětem a viděl jsem všechno jednodušeji než dnes, začal jsem tenkrát (tedy spíše až po konfirmaci než před ní) přemýšlet o tom, zda opravdu věřím v Ježíše Krista a zda opravdu chci věřit. Nakonec jsem zavrhl myšlenku, že v Ježíši Kristu nás navštívila mimozemská civilizace z jiné planety a začal jsem ho uctívat jako svého Boha a Pána. Neuvěřil jsem na základě důkazů nebo nějakých zážitků, ale prostě jsem se rozhodl. A věřím, že se tak stalo z popudu Ducha svatého.

My jsme dnes četli příběh o lidech, kteří se nechali pokřtít, ale Ducha svatého ještě nepřijali. Jinými slovy, uvěřili v Ježíše Krista, litovali svých hříchů, formálně tedy byli křesťany, ale stále žili postaru. Nepřijali Kristova Ducha. Neměli v sobě to zmocnění, tu sílu k novému životu. Možná se snažili dodržovat Kristova přikázání jako poslušné děti, ale nešlo jim to z nitra, ze srdce, nebyli Duchem svatým proměněni.

To je ovšem typický obrázek i z naší doby. Je spousta formálně pokřtěných lidí, se kterými to ovšem nic neudělalo. V jejich životě není patrné jednání v Duchu Kristově. A tu si musíme klást otázku, zda i my ve svém životě nepotřebujeme vždy znovu a znovu být zmocnění Duchem svatým ke zbožnému životu. Často, když se nám nabízí více způsobů jednání, tak tu možnost jednat v Duchu Kristově nepřijímáme a zvolíme jiné řešení. Někdy třeba říkáme, že jiné řešení ani nebylo po ruce. Potřebujeme být utvrzeni ve víře, že Duch svatý se nám dává jako moc a pomoc ke správnému, opravdovému a zbožnému životu. Proto má Duch svatý v bibli přívlastek Paraklétos, tzn. přímluvce, poradce, utěšitel, obhájce nebo prostě ten, kdo je poblíž a pomáhá.

Ne vždy je snadné věřit, že máme tuto možnost žít z moci a pomoci Ducha svatého. Potřebujeme být v této víře utvrzeni a posílení. Proto jsme četli, jak apoštolové v Jeruzalémě, když uslyšeli, že v Samařsku přijali Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Oni tam přišli a modlili se za ně, aby také jim byl dán Duch svatý, neboť ještě na nikoho z nich nesestoupil; byli jen pokřtěni ve jméno Pána Ježíše. Petr a Jan tedy na ně vložili ruce a oni přijali Ducha svatého. Nelze to ovšem chápat tak, že by apoštolové nějak disponovali Duchem svatým a mohli ho udílet, komu chtějí. Takto mylně to pochopil kouzelník Šimon, který chtěl manipulovat Duchem svatým a potažmo i lidmi. Petr a Jan ovšem neudíleli Ducha svatého. Oni vzkládali ruce na lidi a modlili se za ně, aby Ducha svatého přijali od Boha. Vyhlašovali nad nimi Boží moc tak, jako se vyhlašuje třeba požehnání nebo rozhrěšení, když křesťan činí pokání. A člověk to buď přijme nebo odmítne. A když apoštolové tako osobně na každého jednotlivce vzkládali ruce a vyhlašovali moc Ducha svatého, lidé Ducha svatého přijímali. Šlo o utvrzení ve víře, že Bůh je mi stále nablízku a dává mi své požehnání a Boží moc k opravdovému a upřímnému životu víry. Utvrzení se latinsky řekne „confirmatio“, tedy konfirmace. Já sice nejsem svatý Petr, ale zvěstovat dar Božího Ducha mohu také a přimlouvav se za druhé mohu spolu s vámi všemi. A to je to, čeho dnes chceme být svědky. Přál bych si, abychom dnes všichni byli utvrzeni a posílení ve víře, lásce a naději, a to vše mocí Ducha svatého, který byl církvi dán. Amen.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, nenechal jsi nás osiřelé, když jsi po svém vzkříšení odešel k nebeskému Otci. Dal jsi nám přímluvce, utěšitele a obhájce, tedy svého Ducha, v němž jsi stále s námi, v našem srdci a z nitra nás posiluješ, pomáháš nám a naši víru utvrzuješ. Děkujeme ti a chválíme tě za to. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, obracíme se k tobě s prosbou za naše konfirmandy, abys je provázel na každém kroku jejich života. Mají před sebou ještě mnohá náročná životní rozhodnutí. Prosíme, abys jim dával moudrost ve všech jejich rozhodování. Dávej jim jasnou mysl a dej, aby obstáli při zkouškách ve škole. Prosíme, abys je vedl i v dalším vzdělávání, aby byli připraveni na své povolání a práci, kterou budou v životě konat. Prosíme, abys vedl jejich kroky při hledání jejich místa ve světě, aby našli v životě dobré uplatnění, dobré partnery, aby měli dobré zázemí doma i v církvi. Modlíme se za jejich rodiče i prarodiče, prosíme za jejich spolužáky, přátele, kamarády. Pane, kéž je nikdo z nás neodradí od nastoupené cesty za tebou, ale ať pro ně máme vždy slova povzbuzení, pochopení a respektu. Modlíme za všechny děti, dospívající a mladé lidi. Mají to ve světě těžké, tak tě prosíme, ochraňuj je ode všeho zlého, ochraňuj jejich tělo, duši i ducha až na věky. Amen.*